

1) Ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν πολλαχ. : Εἶμαι ἀνόρεξος Πελοπν. (Τρίκκ.) Εἰδὰ 'χεις πάλι κ' εἶσαι ἀνέροξος; Ἀπύρανθ. Συνών. ἀνόρεχτος 1. β) Ὁ μὴ ἔχων καλὴν διάθεσιν, ἀδιάθετος, δύσθυμος πολλαχ. : Γιατ' εἶς' εἶσαι ἀνόρεξος; πολλαχ. Εἶναι ἀνόροξος σήμερα Ἄνδρ. Συνών. ἀνορεξῆτος, ἀνόρεχτος 2. 2) Βεβιασμένος Πελοπν. (Λάστ): Ἀνόρεξα γέλια.

*άνορεξῶ, ἀνορεξεῖω Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνόρεξος.

Ἀποβάλλω τὴν καλὴν διάθεσιν: Ἀνορεξεῖοντε τὰ παιδιὰ.

ἀνόρεχτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀνόριχτα Ἱπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. κ. ἀ.) Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀνιόριχτα Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνόρεχτος.

1) Ἄνευ ὀρέξεως πολλαχ. : Τρώγω ἀνόρεχτα πολλαχ. Ἐφαῖ ἀνόριχτα Ζαγόρ. Συνών. ἀνόρεξα 1, ἀνορεξῆς.

β) Χωρὶς διάθεσιν, χωρὶς προθυμίαν πολλαχ. : Τοῦ μίλησε ἀνόρεχτα πολλαχ. Ἀληθῶς ἀνέστ', μουρμούρισε ἀνόρεχτα ἢ Φόνη ΚΧατζοπ. Ἀγάτ. 18. Συνών. ἄγνωμα 1 β, ἀνόρεξα 2. Πβ. ἀναλα, ἀνοστα. 2) Αἰφνιδίως, ἀπροσδοκῆτως Ἱπ. (Ἰωάνν.) Θεσσ. : Σὰν ἀνόριχτα τοῦ ῥοθι Ἰωάνν. Σ' κώθ' κι τ' ἀνιόριχτα Θεσσ. Συνών. αἴφνης, ἄξαφνα, ξαφνικά.

ἀνόρεχτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνόριχτους ἐνιαχ. βόρ. ιδιῶμ. ἀνόρεγος ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,110.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀνόρεκτος.

1) Ἀνόρεξος 1, ὁ ἰδ., πολλαχ. 2) Ἀνόρεξος 1 β, ὁ ἰδ., πολλαχ. : Ἐχω καὶ τὸ παιδί μου κομμάτι ἀνόρεχτο, τὸ πειράζει κάπου κάπου μιὰ θερμοούλλα Παξ. || Ποίημ.

Ἄν ἔλειπαν τὰ σίδερα 'ς αὐτὸ τ' ἀγριοπούλλι,
θὰ πίστενα πῶς εἶσαι σὺ κατάδικος καὶ φταίστης,
τόσο σὲ βλέπω ἀνόρεχτον!

ΑΒαλαωρίτ. Ἔργα 3,228.

ἀνορθογραφία ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνορθόγραφος.

Τὸ ὀρθογραφικὸν σφάλμα: Τὸ γράμμα εἶναι γεμῆτο ἀνορθογραφίης.

ἀνορθόγραφος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ὀρθογράφος.

Ὁ μὴ τηρῶν τοὺς κανόνας τῆς ὀρθογραφίας.

ἀνορξῆ ἡ, Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ὄρξιο.

Κοινοτικὴ βοσκήσιμος ἔκτασις ἄνευ ὀρίων, ἀπερίφρακτος, εἰς τὴν ὁποίαν βόσκουν τὰ ζῶα τοῦ χωρίου.

ἀνόρταρος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ὀρτάρι.

Ὁ μὴ φορῶν περιπόδια.

ἀνορφάνιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ὀρφανιστὸς < ὀρφανίζω.

Ὁ ὀρφανισθεὶς μέν, ἀλλὰ τυχὼν προστάτου ἔνθ' ἄν.: Ὅσον κι ἂν ἐπέθανεν ὁ κύρι μ', εἶμαι ἀνορφάνιστος γούσποντα ἔχω τὸν θεῖο μ' (γούσποντα = ἐφόσον) Χαλδ.

-ανὸς κατάλ. παραγωγικὴ κοιν.

Ἡ ἀρχ. κατάλ. -ανὸς ἐπιθέτων, οἶον: ἐψανός, ἱκανός, πιθανός, στεγανός κττ. Πβ. NDossios, Beitr. neugr. Wortbild. 22, ΓΧατιδ. ΜΝΕ 2,116 κέξ. καὶ KDieterich ἐν Balkan-Archiv 4 (1928) 158.

Διὰ ταύτης σχηματίζονται ἐπίθετα ἐξ οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρημάτων, οἶον: ἄδειος - ἀδειανός, γάλα - γαλανός, ζῶν - ζωντανός, θροφή - θροφανός, λείος - λειανός, σιγὰ - σιγανός κτλ.

-ἄνος κατάλ. παραγωγικὴ Σκῦρ.

Ἐκ τῆς Λατιν. καταλ. -anus. Πβ. ΒΦάβην ἐν Τεσσαρακονταετ. ΚΚόντου 265.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται ἐπίθετα δηλοῦντα τὸν ἐκ δένδρου ἢ καρποῦ, οἶον: κριθή - κριθᾶνος, πεῦκο - πευκᾶνος κτλ.

ἀνοσμίζομαι ἀμάρτ. ῥοσμίζομαι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *ἀνοσμῶμαι παρὰ τὸ ὀσμῶμαι.

Ὑποπτεύω: Ἐνοσμίστηκα τῇ δουλειᾷ. Κάτι ἐνοσμίστηκα. Πβ. ἀνεμίζω Α 6 καὶ 8.

ἀνοστα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Ἀηδῶς ἢ χωρὶς ὄρεξιν, χωρὶς προθυμίαν ἔνθ' ἄν.: Γελᾷ - μιλεῖ - τρώγει ἀνοστα κοιν. Ἀνοστα ἀνοστα συντζῶν' (ὁμιλεῖ) Τραπ. Συνών. ἀναλα, ἀντίθ. νόστιμα. Πβ. ἄγνωμα 1 β, ἀνόρεξα 2, ἀνόρεχτα 1 β.

ἀνοστάδα ἡ, Προπ. (Ἀρτάκ.) Σάμ. Σύμ. κ. ἀ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀπειροκαλία) Δεέκ Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

1) Ἐλλειψις ἡδείας γεύσεως ἔνθ' ἄν.: Ἀπ' ὅταν ἀρῶσθησα ἔχω ἀνοστάδα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνοστασία, ἀνοστιῖα 1, ἀνοστιῖλα 1, ἀντίθ. νοστιμάδα. 2) Μεταφρ. ἔλλειψις χάριτος, ἀπειροκαλία ἔνθ' ἄν.: Ἀνοστάδα τοῦ 'χει ἔντος! (αὐτὸς) Σύμ.

Πβ. *ἀναλατάδα.

ἀνοστιανάλατος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀνοστιανάλαδος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀνοστος καὶ ἀνάλατος. Τὸ ἀνοστιανάλαδος κατ' ἐπίδρασιν τῆς Ἱταλ. καταλ. -ατος -αδος, δι' ἣν ἰδ. ἀερεᾶτος - ἀγερεᾶδος κττ.

Ἀνούσιος, ἀηδής: Ἀνοστιανάλατα καμώματα - λόγια.

ἀνοστιάνθρωπος ὁ, πολλαχ. ἀνοσιάνθρωπος Κρήτ.

Ἰδ. ἀνοστιο-1 β.

ἀνοστασία ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. νόστισι.

Ἐλλειψις ἡδύτητος ἔνθ' ἄν.: Τῇ φαεῖ ἀνοστασία (ἀντί ἢ ἄν.) Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνοστάδα 1.

ἀνοστένω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀνουστένου βόρ. ιδιῶμ. ἀνοστύνω Ἱπ. (Χουλιάρ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνοστος.

1) Μετβ. καθιστῶ τι ἀηδὲς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Μὴ ρίχνεις νερὸ 'ς τὸ φαεῖ, γιατί θὰ τ' ἀνοστύνης. Τὸ λίπος ἀνοστένει τὸ φαεῖ σύνηθ. Μὴν τ' ἀνοστένης τὸ φαεῖ μὲ πολὺν λάδι Παξ. Συνών. ἀνοστιεύω 1, ἀνοστιίζω 1, *ἀνοστιμένω, ἀντίθ. νοστιμεύω, νοστιμίζω. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι ἀηδὲς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀνόστινε τὸ καρπούζι - τὸ πεπόνι - τὰ σταφύλια κττ. Ἀνοστένει τὸ φαεῖ σύνηθ. Τὸ πλιγούριν ἂν 'κὶ τρώς ἀτο ἄμον ντὸ μαγερεύκεται, ἀνοστύνει Κερασ. 2) Μεταφ. καθιστῶ τινα ἄχαριν, ἀηδὴ Πόντ. (Κερασ.): Ἡ ἀρρώστια ἐνόστινε ἀτεν. Συνών. ἀνοστιεύω 2, ἀνοστιίζω 3. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι ἄχαρις, γίνομαι ἀηδὲς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Παξ.: Ὅντας ἦτανε μικρή, ἦτανε πολὺ ὁμορφη, μὰ ὕστερα ποῦ μεγάλωσε ἀνόστινε Παξ.

